

1893

AFSENDER

Johanne Larsen

MODTAGER

Laura Warberg

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Brevet er udateret. Det er afsendt fra Nislevgaard, hvor Johanne Warberg var i huset i begyndelsen af 1893.

Generel kommentar:

Johanne Warberg var i 1893 i huset på Nislevgaard ved Otterup. Christine Warberg/Mackie og Thomas Bredsdorff blev ikke gift. Det foregående år var hun forlovet med Leonard Holst. Alhed g. Larsen var i 1893 kæreste med og måske forlovet med Harald Balslev.

Afsendersted:

Nislevgaard

Omtalte personer:

Agnes Berthelsen, Nislevgaard

Thomas Bredsdorff

Alhed Larsen

Christine Mackie

Arkivplacering:

Warberg Kerteminde egns- og Byhistoriske Arkiv BB 2023

Trykt udgave:

Nej

Proveniens:

Testamentarisk gave fra Laura

Warberg Petersen til Østfyns Museer

DOKUMENTINDHOLD

Johanne har brugt sin grønne kjole som morgenkåbe.

Thomas og Christine passede slet ikke sammen, så det er godt, at Christine har hævet forlovelsen, og hun må være blevet lettet, da hun fik brev fra moderen.

Johanne spørger, hvad moderen mener med, at hun venter alt muligt af Alhed på dette område. Hun har da ikke hævet en forlovelse.

TRANSSKRIFTION

Nislevgd. Fredag Morgen

Kæreste Mor!

Tak baade for dit Brev og for begge Pakkerne! Jeg fandt en herlig Løsning på Morgenkjolespørgsmålet, idet jeg nemlig havde min anden grønne Kjole herhenne, det vidste jeg slet ikke af, den er ganske hel, og med hvid Krave til til den rigtig pæn ud; Fru Berthelsen sagde, at man kunde se, Carl og jeg var i Slægt, for han brugte ogsaa at tage sine aflagte Klæder til Nåde igen, naar de havde hængt en lille Tid.

- Du kan tro, jeg blev glad ved at se, at du selv var på det rene med at Forholdet mellem Th. og Chr. ikke er, som det skal være; jeg havde gruet for, hvad I vilde sige, naar det en Gang skulde siges Jer. Ja, det er ikke morsomt, det har du Ret i, men for Resten tager du det jo storartet, det har sikkert lettet på Chr. at faa dit Brev; den lille Stakkel, hun har gaaet meget igennem, kan du tro; hun har næsten ment, at naar hun nu hævede denne Forlovelse, var det vel det samme som at blive helt forstødt fra sit Fædrenehjem, og at ingen vilde have med hende at gøre mere. Ja vist er hun koket, det kan ikke nægtes, men så gaar hun såmænd til Gengæld da noget igennem på det Omraade; hvorfra tror du al hendes Sygelighed og Sløjhed i denne Vinter er kommen uden fra al hendes Sorg og Spekulation.

De to Mennesker har efter min Mening aldrig været lykkelige sammen; da jeg i Fjor Paaske så dem sammen, tænkte jeg ved mig selv, at her var noget galt fat – det gale har jo været, at de i et og alt ikke passede sammen.

Thomas er jo god og rar, og paa sin Maner ogsaa et betydeligt Menneske, men jeg tilstaar, han er en ganske anden, end jeg havde troet – og vel ogsaa end hun havde troet, havde hun vidst, at de således var uens i hvert evige eneste Punkt, så havde hun vel indset det farlige i en Forlovelse. Det vilde jo blive den rene Ruin for dem begge, om de blev gifte. ----- Hvad mener du med, at du venter alt muligt af Alhed på det Område - hun er da

ikke så expedit, at hun alle["re" indsat over linjen]de har en hævet
Forlovelse på Stabelen? Ja, Mor, Livet er en Strid – helt igennem for alle
Mennesker; har man det ikke på den ene, så har man det på den anden
Facon, har man tilfældigvis ikke Sorger for sig selv, så har man det for
andre.

Du faar ikke mere denne Gang, jeg maa ned til mine Morgenarbejder.
Endnu en Gang Tak for Sendinger.

Et Kys fra Junge

[på bagsiden skrevet på hovedet] Mor!

Nislevj. Fredy Morgen

Seeste Mor!

Sak laade for dit Blev og for begge
Pakkerne! for antt en herig
Løsning på Morgenskjalespørgsmålet
idet j' nemlig haade min anden
grønne Kjak her herne, det vidt
jeg det ikke af, den er ganske hel
og med brede Skraver til til den
rigtj på en tid, Fri Berthelsen sagde,
at man kunde se, Carl og var i
Slagt, for han brygte ogsaa at tage
sine afpoyte Klader til Hæde igen,
naar de haade drangt en lille Tid.
— Du kan tro, j' blev glad ved
at se, at du selv var på det ene
med at Forholdet mellem Th. og
blev ikke en, som det skal være, j'
haade gruet for, hvad Vildt sig,
naar det en Gang skuld siges
for. Ja, det er ikke moment,
det kan du Væst i, men for Ruten

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Tager du det jo stærkt, det har
aldrig været lettere på sig at få
Nils, den lille Hakkel, som var
gaaet meget igennem, han drikker
tro; han har været vant, at
naar det er det bedste denne
lovelse, var det vel det samme
som at blive helt forstødt fra
sit Fædrebyrum, og at ingen
vildt have sket herude at gøre
på vist er han kaget, det kan ikke
vædet, men så gaaer han
til Skoledet da noget igennem
på det Banaade, hvorfor tror
den al hendes Sygeligt og Højtid
i denne Tint, er, kongen uden
fra de hendes Sang og Skidation
De to Mennesker har alle sin
Mening, aldrig været lykkelige
sammen; da jo i sin Paaske
så den sammen, tænkt jo ved
dels at her var noget galt på
— det gal, var jo vædet at de i
et og alt ikke gættede sammen
Thanas er jo got og lavt, fra
sin Gnaner og et betydeligt

Menneske, men jo tabte, han er en
ganske anden, end jo havde troet
— og vel gaaer end her havde troet,
han drikker hin. Videt, at de således var
i en Forlovelse. Det vilde jo blive
den ene Kvinde for den begge, an
de blev giftte. — I vad men
de er, at du venter det smukt
af Alhed på det Banaade
hvor du da ikke så expedir
at her alle her er en løvet
Forlovelse på Hællene? ja, No
dinet er en Strid - helt igennem
for alle Mennesker; har man det
ikke på den ene så har man det
på den anden Fag, har man
tilfældigvis ikke Løse for sig selv,
så har man det for andre
Du faar ikke mere din
Sang, jo man ved til mine Sang
allegden. Endnu en Sang på
for Sindinger.
Et Stykke fra Jun

BB2023

Mær!